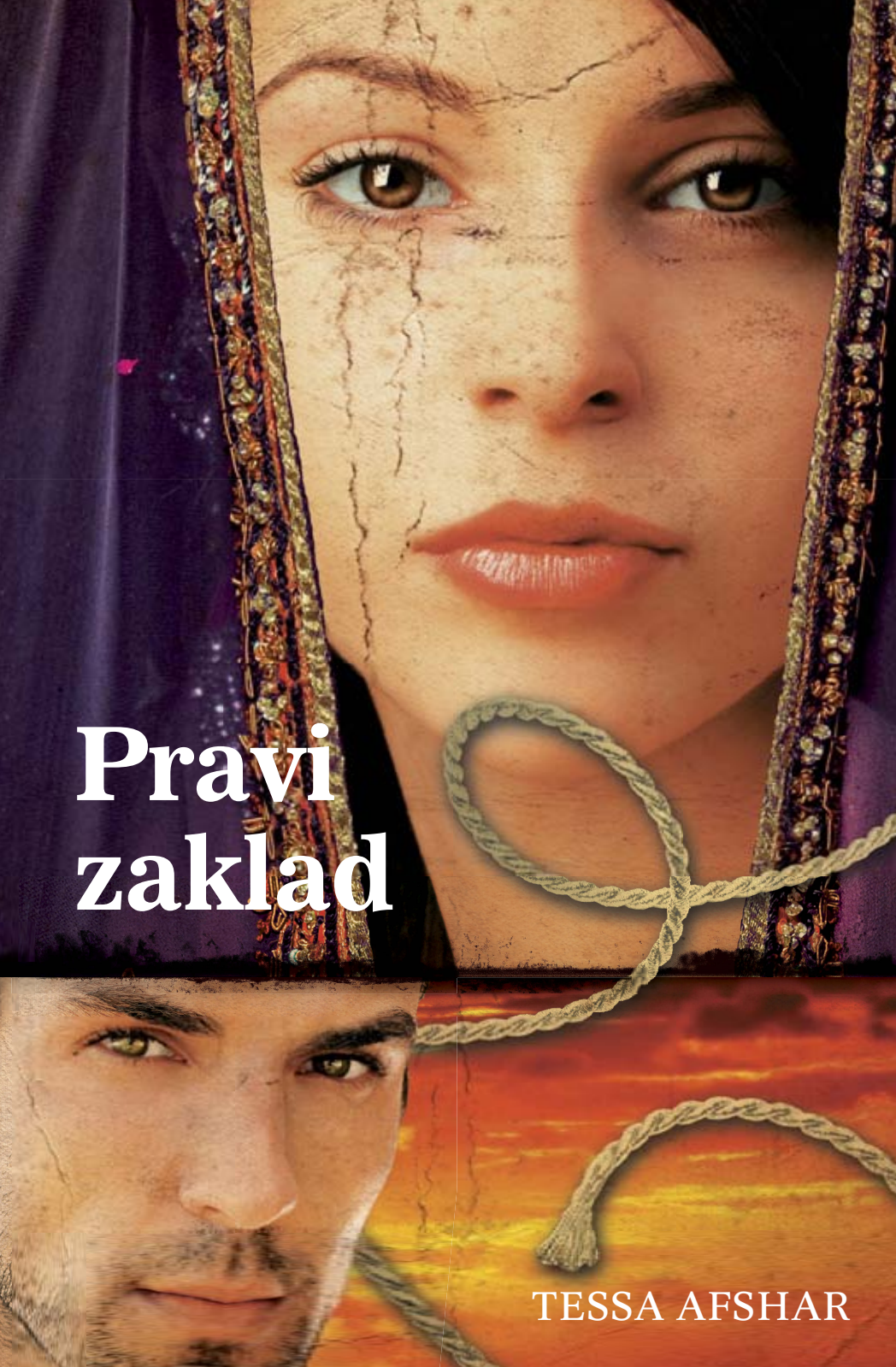

Pravi zaklad

TESSA AFSHAR

ŠTIRINAJSTO POGLAVJE

Sara se je zravnila, potem ko ji je uspelo premagati nov naval šibkosti in slabosti. Pari ji je podala vlažno brisačo. »Zdi se, kot sploh ne bi izgubili deteta. Iste težave imate kot tedaj, ko ste bili noseči.«

»Vem.« Sara je zavzdihnila in se naslonila na blazine, da bi umirila želodec. »Obdržala sem neugodne znake nosečnosti, veselje ob tem, da bi v svojem telesu nosila zdravega otročička, pa je odšlo.«

»Najbrž se mora telo prilagoditi.«

»Po več kot osmih tednih bi pa že moralo prejeti sporočilo, da je maternica prazna. Še vedno nisem dobila mesečnega perila. In čeprav ne jem več kot prej, me je vsak teden več.«

»Kmalu boste prišli na običajno težo.« Pari je začela brisati stene voza. Odkar so se pred desetimi tedni podali na potovanje, še ni deževalo. Ceste so bile tako prašne, da so ob premikanju karavane nastajali zračni vrtinci prahu, ki je delal oblake. Prah se je zajedal tudi v njun voz, čeprav so bile zavese zagrnjene. Ko je vročina postala neznosna, sta jih odgrnili in zvili ponjavo, ki je prekrivala njuni glavi, ter se spopadli z vrtinčasto umazanijo, da bi prišli do zraka.

Umazanija v vozu je bila neizogibna. Pari in Sara sta vsak centimeter obrisali dvakrat ali trikrat na dan, vendar

je v nekaj urah plast prahu prekrivala dobesedno vse, rjuhe, stene, tla, njuni telesi. Sara včasih ni mogla okušati drugega kot prah.

Darej je občasno dovolil, da se je karavana zvečer ustavila v kraljevi postojanki. Ženske so se namakale v lesenih kadeh in s sebe drgnile umazanijo, da so se vsaj nekaj čudovitih ur počutile čiste. Čistoča pa ni trajala dolgo. Takoj ko so naslednji dan nadaljevali pot, se je prah znova nabral na oblačilih in laseh.

Pari je zavzeto stresala blazino. »Vsaj tek se vam je povrnil. Povem vam, gospa, tisti prvi teden ste me na smrt prestrašili, zdaj pa so se vam moči že skoraj popolnoma povratile.«

»Kar je dobro, glede na to, kakšen divji ritem je zastavil moj mož. V nekaj dneh bomo v Tadmóru.«

Pari se je glasno sesedla na stol. »Na jok mi je šlo, ko nam ni hotel dovoliti, da bi se vsaj za nekaj ur ustavili na babilonskih bazarjih. Ko smo prispeli tja, je sonce že zahajalo, in ko smo se znova odpravljali, je komaj vzšlo. Prvič sem bila v Babiloniji, videla pa sem edino obris Mardukovega templja od daleč. Niti robčka nisem mogla kupiti za spomin.«

Sara se je medlo nasmehnila: »Morda bomo na poti nazaj imeli čas za pohajkovanje po mestu in nakupe.«

»Ne verjamem.«

Sari je poskočilo srce, ko je zaslišala Darejev glas. S svojega velikega konja je z okretnostjo mladega volka skočil na premikajoči se voz.

»Gospod.« Sara je vstala in se prijela za količek na vogalu, nato pa se možu uradno priklonila. Dareju je prišlo v navado, da jo je vsak dan na kratko obiskal. Blagovolil je celo govoriti z njo, čeprav jo je njegova hladnost bolela. Nič več ji ni izkazoval nežnosti. Nič več iz njegovih ust niso prihajala igrive pripombe, ki so ju spravljal v smeh. Nič več ni bil do nje topel. Sara ni razumela, zakaj jo obiskuje, ker je bilo očitno, da mu v njeni družbi ni prijetno.

Okorno je stal ob vhodu na voz. »Bližamo se Tadmóru. Prispeti bi morali prej kot v tednu dni.«

»Sem slišala. Izjemno, kako daleč sta nas z Nehemijem pripeljala v tako kratkem času.«

»K temu so pripomogla Artakserksova pisma upraviteljem. Marsikateri vladar zahodno od Evfrata bi nas zadrževal, ko bi odkril, kam smo namenjeni. Tako pa si nihče ne drzne vznejevoljiti kralja.«

»Ali njegovih vojakov. Mislim, da so se vsi voditelji pokrajin, skozi katere smo potovali, že preden so videli Nehemijevo pismo, odločili, da nam ne bodo delali preglavic. En pogled nate in tvoje može, in že so bili krotki kot jagenjčki.«

Darej si je s tunike podrgnil kosem blaga. »V Tadmóru se bodo naše poti ločile.«

Saro je stisnilo pri srcu. »Kako, ločile?«

Darejeva lica so pordela. »Zapustil bom karavano. Jaz grem v Damask, drugi boste pot nadaljevali proti Libanonu, kjer se boste srečali z Asáfom, paznikom kraljevega gozda. Dobil je sporočilo, naj pripravi les za Nehemija. Ko boste dobili les, boste proti Jeruzalemu potovali po stranskih poteh.«

»Razumem. Ne boš šel z nami v Libanon?«

»Razrešiti moram to zaroto proti kralju. Nehemija ima več kot dovolj zaščite v možeh, ki mu jih bom pustil. Lisander bo vodil vojaško spremstvo, znal se bo spoprijeti z morebitnimi težavami.

Prepričan sem, da je marsikateri vladar, ki smo ga srečali v pokrajini onkraj Evfrata, že obvestil zaveznike v bližini Judeje in jih opozoril na Nehemijev prihod. Težav ne bo ne konca ne kraja.«

»Ali Nehemija ve?«

»Seveda. On se bolje spozna na politiko v tej pokrajini kot jaz. Vendar to ni zagotovilo za varnost. Položaj je še naprej spremenljiv in nevaren. Lisandru sem dal navodila glede varovanja tebe, Sara. Na poti boš še naprej imela odred

stražarjev, prav tako pozneje, ko boste prispeli v Jeruzalem. Ne bo mi v veselje, če se bom moral ubadati z izsiljevalci. Me razumeš?»

»Ja, gospod. Nikamor ne bom šla brez stražarjev.«

»Dobro.« Pokimal je in nekaj trenutkov okleval, kot bi želel še nekaj reči. Počasi je iztegnil roko. Sara je zadržala dih. A dlan je nato nerodno spustil, še preden bi se lahko dotaknila Sare. Ne da bi izgubljal čas za vljudnostne fraze ali poslavljanje, je skočil z voza enako lahkotno, kot se je povzpел nanj.

Pari se je za nekaj trenutkov zazrla v svetli dan, nato pa Saro nežno objela okrog pasu. »Prej ali slej se bo njegova jeza razkadila.«

Sara se je z razprtimi dlanmi prijela za trebuh. Praznino v njem je občutila kot neizrečeno obsodbo. »Mojega moža podcenjuješ.«

Po prihodu v Tadmór se je Sarino življenje spremenilo. Zjutraj je čakala Dareja, da bi se prišel poslovit. Ni pričakovala nežnosti niti prijaznih besed, pričakovala pa je uradno slovo. Ni ga bilo. Čeprav je vedel, da jezdi nevarnosti nasproti, da je morda ne bo več videl, se ni prišel poslovit.

V naglici si je nadela ohlapno obleko, si lase prekrila z ruto v barvi cimeta in stekla na cesto, v skrbah, da ga je morda že zamudila. Preveč je bila sramežljiva, da bi se mu vsiljevala. Skrila se je za Lisandrova široka ramena in poslušala Darejeve zadnje ukaze. Ni vedela, kaj govori. Ničesar ni razumela, razen tega, da odhaja.

Opazil jo je, ko je prišel k Lisandru in ga prijel za roko. Spogledala sta se. V jutranji svetlobi so se njegove črne zenice skrčile na majhne pikice, zato so njegove šarenice bodle v oči kot zeleni dragulji – svetleče, hladne in ledene. Tedaj je odvrnil pogled in se brez besede povzpел na konja. Niti enkrat se ni ozrl. Sara je stala kot vkopana, zrla je v odhajajočo postavo, dokler ni izginila za obzorjem. Pesek

se je dvigal pod kopiti njegovega konja, da so ga Nik, Nasir, Arta in Meres komaj dohajali.

Karavana je v Tadmóru ostala še tri dni, da so obnovili zaloge in spočili živali. Na večer tretjega dne je Sara zunaj pomagala Nehemiju pri računovodstvu, ko jo je obšla slabost. Lisander je po naključju stal ob njej. Za trenutek so se Sarina kolena vdala, zato je na pol treščila vanj. Hitro je zasukal obraz proti njej. Z lahkoto jo je dvignil v naročje.

Odmaknila se je od njega. »Oprosti. To je zaradi vročine. Včasih mi škoduje.«

»Ne verjamem, da je to. Gospa Sara, pregledati vas moram.«

»Kozarec hladne vode bom spila in bo spet dobro. Ne skrbi.«

»Ne verjamem, da bo voda ozdravila to, kar vas muči. Pridite. Je vaša služkinja v vaši sobi v gostišču?«

»Ja. Ne razumem, zakaj bi me moral pregledovati.«

»Oh, moram vas, verjemite.«

Lisander je Saro pokril z rjuho in se naslonil na stol. Videti je bil bled. Saro je popadel strah.

»Kaj je narobe z menoj?«

»Nič. Odličnega zdravja ste.« Rahlo se mu je zatresel glas. Z roko si je šel skozi svetlo rumene lase in zmajal z glavo. »Veste ... No, nekaj vam moram povedati ...«

Pari je sedla k Sari. »Kaj je? Povej že, človek.«

»Gospa, noseči ste.«

»Kaj?!« Parijin glas se je pomešal z njenim. Obe sta strmeli v Lisandra.

Sara je težko pogoltnila. »Si se zmotil, ko si mi rekel, da sem splavila?«

»Ne. Glede tistega sem imel prav.«

»Zagotavljam ti, da od tedaj nisem mogla zanositi.«

»Mislim, da ste bili noseči z dvojčkom. Druge razlage ni. Izgubili ste enega od dojenčkov, drugi pa naprej raste v

vas. Približno v petem mesecu ste. Ko ste se prej zvrnili name, me je nenadoma prešinilo. Še naprej se borite s slabostjo, utrujenost ni prešla, niste imeli mesečnega perila – vse to kaže na dejstvo, da ste še vedno noseči.«

Sara se je obrnila k prijateljici in na njenem obrazu vide-la odsev lastne osuplosti. Nekaj dolgih trenutkov sta bili preveč pretreseni, da bi lahko spregovorili.

»Si prepričan?« je zahreščala Sara. »Hočem reči, je mo-goče, da se motiš? Morda sem preprosto debela. Vsaj tako sem mislila.«

Lisander je odkimal. »Ne motim se. Prepričan se, da ste noseči. Dete je morda majhno, ker še nimate tako velikega trebuščka, kot je običajno za ženske v tem mesecu. V naslednjih nekaj tednih pa bo dojenček nedvomno dal vedeti, da je tam.«

Lisandrova neverjetna novica si je počasi utirala pot v Sarino ohromljeno srce. Zalila jo je poplava čustev. Veselje. Osuplost. Dvom. Hrepenenje. Upanje. Strah. Obžalovanje. Zmešnjave čustev sploh ni mogla dojemati. V njej raste dete. Še vedno je noseča. Čez štiri mesece bo v naročju držala svojega otroka. Izgubila je enega otroka, potem pa je proti pričakovanjem, navkljub razumu, dobila drugega.

Hvaljen bodi Bog ... Hvaljen bodi Bog ... Hvaljen bodi Bog ... Hvaljen bodi Bog ...

Pijana od sreče se je začela smejati. Po obrazu so ji lile solze. Pari jo je objela s svojimi dolgimi rokami, njun smeh in jok je napolnil sobo. Ko je bila Sara že popolnoma na koncu z močmi, je dvignila pogled. Lisander je stal ob vratih in se nerodno vlekel za uho. Sara je želela steči k njemu in ga zmagoslavno objeti kot brata, a vedela je, da tega najbrž ne bi dobro sprejel. Že tako si je obupno želel pobegniti pred poplavo ženske čustvenosti.

Spoznala je, da si je v tem trenutku pravzaprav želela objeti moža, deliti z njim to nepričakovano veselje in se veseliti čudeža otroka, ki sta ga spočela. Njena želja je bila

tako silna, da bi skočila na konja in zdirjala za njim, če je ne bi skrbelo za dobro otroka.

»Ko bi le Darej vedel,« je rekla in skočila s postelje. »Prvič mu nisem povedala. Želim si, da bi mu lahko takoj zdaj povedala, da bo oče. Lahko bi mu napisala pismo, kajne?«

Grk je odkimal. »Prenevarno bi bilo take novice pošiljati v pismu. Če bi padlo v napačne roke, bi bila vaša varnost ogrožena. Domnevamo, da sovražnik ne ve za Darejevo nalogo, ne vemo pa zagotovo. Če je razkril Darejeve prave namene, bi lahko bilo dejstvo, da je njegova noseča žena na dosegu roke, preveč mamljivo; vodilo bi v vašo ugrabitev in izsiljevanje. Najbolje je, da počakate do njegove vrnitve.« Obrnil se je, da bi odšel.

»Lisander!« je zaklicala Sara.

»Ja, gospa?«

»Si prepričan? Povsem prepričan? Pod srcem res nosim otroka?«

Bledo modre oči so se nagubale v kotičkih. »Na to bi stavil svoje življenje. Glede tega vam ni treba skrbeti.«

Hvaljen bodi Bog ... Hvaljen bodi Bog ... Hvaljen bodi Bog ... Hvaljen bodi Bog ... Čeprav je Sarino veselje skokovito naraščalo, jo je silneje bolela tudi smrt dojenčka, ki ga je izgubila. Žalost zaradi smrti enega dojenčka ni bila nič manjša zaradi veselja ob drugem.

Ob prihodu v Libanon je Sara dobila bitko s slabostjo in povrnilo se ji je zdravje, kakršnega ni uživala že štiri mesece. Pri Asáfu, pazniku kraljevega gozda, so morali prevzeti velikansko pošiljko lesa. Nehemija je prišel na obisk k njej tistega popoldneva, ko je bilo napovedano srečanje z Asáfom.

»Dobrega pisarja potrebujem, Sara. Nekdo mora natančno voditi zaloge lesa. Se počutiš dovolj dobro, da bi me pospremila in mi pomagala?«

»Kar pokam od zdravja, bratranec Nehemija. Hvala.« Sara se je znašla v zadregi. Želela je, da bi Darej prvi izvedel

za nosečnost, a glede na hitro rastoči trebuh in Darejevo dolgo odsotnost te skrivnosti ne bo več mogla obdržati. Poleg tega pa Nehemiju ni mogla pomagati, če mu prej ne bi povedala za dodatni zaplet in tveganje, ki je bilo povezano z njenim stanjem. Če je želela delati z njim, si zasluži, da ve. Molila je, da Darej ne bi bil užaljen zaradi njene odločitve in se ne bi spet počutil odrinjenega.

»Imam presenečenje, ki ga moram deliti s teboj, gospod. Kmalu boš lahko tudi sam videl, ker ne bom mogla skriti. Noseča sem.«

Rjave oči je od presenečenja razprl, temno rdeče obrvi je močno privzdignil. Sara se je komaj zadržala, da se ob njegovem skrajnem presenečenju ni začela smejati.

»Znova si noseča?«

»Še vedno sem noseča. Lisander pravi, da sem nosila dvojčka. Enega sem izgubila, drugi pa je zdrav. V petem mesecu sem.«

»Nisem ... nisem opazil.«

»Niti jaz nisem, če te to kaj tolaži. Mislila sem, da se redim.«

Nehemija se je pogladil po bradi in nejasno zabrundal. »Gospod je usmiljen!«

»Z besedami ne morem opisati velike hvaležnosti. Blagoslovil me je s svojo dobroto.«

»Ali tvoj mož ve?«

»Ne, izvedela sem po njegovem odhodu.«

»Potem pa kar počivaj. Nikoli mi ne bi odpustil, če bi ti zdaj naložil delo.«

»Lahko opravljam preprosto računovodstvo. Dobro mi bo delo, če bom lahko počela kaj koristnega. Če nimam dela, me le skrbi za Dareja.«

Nehemija se je na koncu vdal in ji zaupal več nalog. Ker ji je nosečnost vlila poguma in ker je opravljala delo, v katerem je uživala, se ji je znova zazdelo, da lahko življenju pogleda v oči. Iz dneva v dan je pogrešala Dareja. Njegova

odsotnost jo je bolela, kot bi imela odprto rano. Če ob ločitvi ne bi bila sprta, bi bilo bolje, tako pa se je spraševala, ali bi se morda ob dejstvu, da nosi pod srcem njegovega otroka, omehčal. Nekoč je upala, da jo bo vzljubil, zdaj se je spraševala, ali jo bo kdaj nehal sovražiti.

Dolge ure se je poglobljala v molitev kot v dneh, ko je prvič našla pot h Gospodu. Zanja je postal resničnejši od Jeruzalema.

Veselje in žalost sta se kot neprijetna sostanovalca nastanila v njeni duši. Ko je bila vesela, jo je pekla vest, kajti tako veselje se ji je zdelo pregrešno, saj je vendar izgubila otroka in očitno jo je zapustil še mož.

PETNAJSTO POGLAVJE

Darej je Nika in Nasirja skrtil v bližini Damaska v majhnem gostišču, skupaj z Meresom, da bi ju imel na očeh. Strogo jim je zabičal, naj se izogibajo ljudi, dokler ne pošlje ponje. Ne bi bilo dobro, da bi morilec opazil babilonska brata. Darej je vedel, da je njegovo najboljše orožje proti kraljevemu sovražniku presenečenje. Če bi morilec izvedel, da so mu sledili v Damask, bi se zakopal tako globoko v zemljo, da ga nihče ne bi več našel.

Palača v Damasku je bila kot majhen raj. Na dvoru je vladalo razkošje. Svilene tapiserije in preproge, sijaj na stotine svetilk, ki so gorele pozno v noč, neskončne zaloge vina, ki so ga pili iz zlatih in srebrnih kelihov, neprecenljivi parfumi. Darej je pomislil, da bi stari general Megabiz rjovel, če bi videl to potratnost. Vendar je varno skrit v Perziji mirno preživel zadnja leta življenja. Artakserks mu je želel prihraniti pritiske. Z nazivom satrap je ohranil časti in denarno nagrado, ni pa mu bilo treba vladati. Darej se je predstavil Piru, človeku, ki ga je Artakserks zaradi Megabizove stalne odsotnosti imenoval za upravitelja pokrajine onkraj Evfrata. Imenovanje je bilo še ena potrditev starega generala, kajti bil je Megabizov nečak. Nedvomno je bilo treba izkoristiti nekaj zvez, da je bilo to imenovanje sploh

mogoče. Med novimi generacijami perzijske kraljeve družine se je divje razbohotil nepotizem.

»Gospod Darej, dobrodošel!« je Pir z glasnim navdušenjem pozdravil Dareja, ko se je ta predstavil. Darej je od namestnika upravitelja, človeka, ki ga svoj živi dan še ni videl, dobil poljub, prepojen z vinom, in prijateljski objem.

Okorno se je priklonil. »Njegovo veličanstvo me pošilja s pozdravi.«

»Kako pozorno od njega! Upam, da je bil z našim davkom zadovoljen. Prišel bi sam, vendar sem imel grozen zobobol.« Z bolehnim nasmeškom, ki je sledil, je Dareju dal vedeti, da ima tisti gnili zob še vedno v ustih.

»Kralj je bil zelo zadovoljen z vašim darom.«

»Kaj vas je prineslo na naš dvor?« Poteze na sproščenem obrazu so postale ostrejšje. Darej je pomislil, da mož morda ni tako brez skrbi, kot se je zdelo na prvi pogled. Vsekakor mora izvedeti, ali je njegova mirnost pristna.

»Z novim upraviteljem potujem v pokrajino Judejo. Kralj je želel, da se spotoma ustavim v Damasku, povprašam po vašem počutju in vas obvestim o dogajanju v Judeji. Novi upravitelj, Nehemija, namerava obnoviti jeruzalemsko obzidje. Kralj vas obvešča o tem, če bi v pokrajini morebiti prišlo do težav.«

»Njegovo veličanstvo slovi po velikodušnosti in obziranosti.«

Ali je zaznal pridih ironije? Ali pa le preveč vina? Namestnik satrapa je bil mlad – ni jih štel več kot trideset. Od glave do pete je bil odet v izvezeno svilo, njegov nakit bi najbrž precej obogatil zakladnico kraljestva. Darej se ni več čudil dvornemu razkošju. Pravzaprav je bil presenečen, da ni bilo še huje.

Po dolgi večerji, ki je bila sestavljena iz več jedi kot na Damaspijinih uradnih pojedinah, je prispel novi visoki uradnik, ki so ga Dareju predstavili kot Zikirja. Oblečen v

žalna oblačila se je Dareju okorno priklonil in izrekel nekaj besed.

»Ubogi človek, pred kratkim je v tragični nesreči izgubil vnuka,« je Pir zamomljal Dareju na uho. »Nikoli ni bil veseljak, zdaj je še toliko slabše! Naj nam božanski Ahura Mazda pomaga. Ta mož je kot pogrebni. Ko vstopi v sobo, iz nje prežene veselje.«

»Žal mi je. Kako pa je vnuk umrl?«

»Niso mi povedali. Tukaj je delal. Všeč mi je bil. Imel je izbran okus za oblačila in slog, kakršnega ne pričakuješ v Damasku. Veliko prijetneje je bilo v njegovi družbi kot v družbi njegovega dedka.«

Darej je brskal po spominu, a tam ni bilo ničesar o Zikirju. Opazoval je, s kakšnim dostojanstvom izdaja ukaze. Videti je bilo, da ima velik vpliv na damaščanskem dvoru. Drugi uradniki so bili do njega zelo spoštljivi, česar ni mogel reči za njihov odnos do Pira.

Darej je motril obraze v dvorani in njegovo pozornost je pritegnil mladenič, ki se mu je zdel znan. Njegovi svetli lasje so bili skodrani po perzijsko, brada in brki pa precej temni za njegovo dokaj svetlo polt. Pod ohlapno tuniko se je skrivala vitka postava. Ker je poležaval ob mizi, Darej ni mogel videti, kako visok je. Rekel pa bi, da je višji od drugih. Naj se je še tako trudil, se ni mogel spomniti, kje ga je že videl.

Nagnil se je k Piru. V nos mu je udaril močan vonj po sandalovini, zato se je nekoliko odmaknil. »Kdo je tisti mladenič?« ga je vprašal in z glavo pomignil proti koncu dvorane, »tisti v zelenem ...«

»Tisti? Lep fant, kajne? Žal je le trgovec. Za kralja dela. Že nekaj tednov je tukaj, da bi naročil to ali ono. Ker je Damask na tako ugodnem kraju med Egiptom in Babilonijo, je pravi raj za trgovce. Radi nas obiskujejo.«

»Kako mu je ime?«

Pir si je poravnal rokav na tuniki. »Mislim, da je Kir. Nima preveč izvirnega imena.«

Darej se ni mogel spomniti, da bi kdaj srečal trgovca z imenom Kir, vendar mu nekaj na njem ni dalo miru. Prepričan je bil, da sta se že srečala.

Nenadoma se je gostitelj navdušeno obrnil k njemu in v neučakanosti na mizo izpljunil košček na pol pogrizenega datlja. »Pozabil sem vam povedati, gospod! Jutri bomo imeli konjske dirke. Enako razburljivo bo kot na prireditvah v Perziji, to vam zagotavljam. Bi se udeležili dirke?«

»Hvala za povabilo. Glede na to, da sem že tri mesece brez prestanka na konjskem hrbtu, se bom tej skušnjavi uprl. Seveda bom pa z veseljem gledal.«

»Izvrstno. Bi stavili na konja? Lahko vam dam nekaj dobrih nasvetov.«

Darej si je s prsi obrisal Pirovo slino. »Hvala. Mislim, da bom bolj užival, če bom le opazovalec.«

»Ah. Škoda. Ena od najugodnejših možnosti je stava na tistega mladeniča, Kira, o katerem ste spraševali. Morali bi ga videti na konjskem hrbtu.«

»Kaj res? Kako zanimivo, glede na to, da je trgovec.«

»Res je. Jezdi pa kot konjeniški častnik.«

Dirke so se začele zelo zgodaj zjutraj. Pir je zamudil, morali so ga čakati. Bil je bled in zabuhel v obraz. Prebil se je do Dareja.

»Kako grozna ura. Vendar je to edini del dneva, ko je telesni napor še znosen, ker sonce še ne pripeka. V tem letnem času ni lahka naloga stati tukaj in gledati dirke.«

Darej se je zabaval ob tej pripombi in je gostitelja postrani pogledal. »Tudi tistim, ki se udeležujejo dirke, ni lahko.«

»Oh.« Pir je zamahnil s snežno belim robčkom. »Oni so na to navajeni.«

Darej, ki se je udeležil že marsikatero dirke, ga ni hotel popravljati. Raje se je posvetil jezdecem. Trgovca Kira je

zagledal na sijajnem konju, ki je postopal proti koncu štarne črte. Nekaj na njem mu spet ni dalo miru. Vse se mu je zdelo znano, kako je sedel na konju, kako je držal vajeti, kako je konja ljubeče trepljal po vratu. Le kje ga je videl? Ta že ni trgovec, o tem je bil prepričan.

Dirka se je začela in trgovec Kir se je kmalu prebil na sredino krdela. Dirka je bila dolga in bil je tako moder, da je jezdil v zmernem ritmu. Darej je občudoval mladeniča, kako je sedel na konju, kako ga je obvladoval in kako lahko kotno se je gibal po natrpani stezi. Z nezavedno milino se je Kir nagnil naprej in žival spodbodel, naj pospeši. Konj je švignil naprej.

Darej je otrpnil. Pred enim letom je videl enak gib. Konj je bil sicer drug, jezdec pa je bil isti. Od nejevolje je nezavedno stisnil ustnice. Kir, ja. Pa kaj še.

Kir je zmagal. Darej je moral priznati, da zaslužno. Nihče na stezi mu ni bil kos niti po tehniki jezdenja niti po eleganci. Ko se je množica občudovalcev okrog jezdec razšla, je stopil k njemu.

»Pozdravljena, Roksana,« ji je šepnil v uho. »Brada ti ne pristaja.«

Niti trznila ni. »Srbi me, kot bi me pičilo tisoč komarjev. Vendar bom potrpežljiva za voljo večjega dobrega.«

Darej jo je odločno prijel za roko. »Pojdiva nekam, kjer naju ne bo nihče motil.«

Osupel je bil, ko se mu je ravnodušno nasmehnila. »Na uslugo sem ti, gospod.«

Občudoval je njen pogum. Vsaka druga plemkinja, ki bi jo ujeli v moški preobleki in bi se predstavljala za kraljevega agenta, bi trepetala od strahu. Roksana je v tej vlogi očitno uživala.

Nedaleč od dirkalne steze je Darej opazil vrt, in tja je peljal Roksano. S pogledom je preiskal področje, ker ni želel, da bi ju kdo motil, in se obrnil k njej. »Kaj pa počneš? Že lani si počela neumnosti, tole pa je norost.«